

не приймеш.

— Щож зiov, Аиельцю! Аджеж власне задля того...

— Ні, ні, не кінчи, не говори мені нічогоісенько: задля сего чи задля того! — перебила їй господиня, притулюючи їй свою білу, пухку, маленьку ручку до уст і силою втискаючи її на крісло. — Коли вже ти прийшла до мене, то на певно знаю, що не без причини. І добре зробила, що власне тепер прийшла, — додала по хвилевій мовчанці, підчас котрої її приятелька знімала капелюх. — Мариня пішла до міста, діти ще в школі, можемо поговорити овобідно.

— Але твій чоловік, — з виразом якогось заклопотання промовила друга дама, — аджеж він сьогодні має приїхати, не правда?

— Власне, власне! — живо відмовила Аиеля, — але аж вечером. Аитось писав мені з Перемишля, що мусить там ще полагодити якісь формальности.

— Ну, то добре, коли так! Я думала, що з рана приїде, тим поїздом, що власне о девятій надійшов.

— Що ти мовиш! — скрикнула Аиеля з жартовливим обуреием. — Тепер вже пів до одинайцятої. Як би був тим поїздом приїхав, то вже би давно був у мене. О, я його знаю! Він би не видержав так довго.

Уста її і очі заблиснули при тих словах напів жартовливим на пів розкішним уоміхом.

— Ах, так! Без сумніву! — сказала Юльця. — Вспокоюеш мене цілковито. А щоби перейти на те, що я тобі мала оказати — додала, мимоволі понижуючи голос, — то... може воно й нічого, може се так тільки... Але ти знаєш, яка моя натура. Нехай що небудь найменше, я зараз перелякаю ся так, що крий Боже.

Вираз її лица, її очі і ціла її подоба, бачилось, потверджували правду тих слів. Все в ній проявляло неаистаиний внутрішній неспокій, і то не хвилевий, але якийсь органічний, вроджений, що плив з неаистачі рівноваги між поадинокими силами її душі, між чутем і волею, між бажаннями і спосібністю до їх заспокоєня. Хоч ровесниця Аиелі, хоч не менше від неї вродлива і одягнена в елегантний візитовий стрій, вона все таки виглядала о яких десять літ старшою від своєї товаришкки. Її величезні русьві коси обвиті довкола голови, бачилось пригнітали те низьке чоло, порисоване вже легенькими морщинками, те бліде, дрібне, доцвитаюче личко з блискучими очима, що раз у раз бігали неспокійно. Коли говорила, кінчики